

Φύση, αίτια, αντιμετώπιση της οικονομικής κρίσης

Εισαγωγή

Εάν όλες, και μάλιστα οι «πλουσιότερες» χώρες του κόσμου χρωστάνε τρισεκατομμύρια, τότε σε ποιους τα χρωστάνε; Πού είναι αυτοί οι τόσο «πλούσιοι» κρυμμένοι; Πού βρήκαν τόσο πλούτο; Πώς τον παρήγαγαν, ώστε να μπορέσουν να δανείσουν όλον τον πλανήτη;
-Δεν υπάρχουν. Ποτέ δεν υπήρξαν.

Το χρέος είναι ένα λογιστικό τέχνασμα. Δανειστές είναι οι τράπεζες κολοσσοί. Χρεωμένοι, οι υπόλοιποι. Και οι τράπεζες έγιναν πλούσιες και τους χρωστάει όλη η γη, επειδή οι διεφθαρμένες κυβερνήσεις τους έδωσαν το δικαίωμα να κόβουν χρήμα. Κι όποιος διαφωνεί, μας πει πού βρήκαν τόσο πλούτο και μας τον δάνεισαν. Διότι, εάν πίσω από το χρήμα δεν υπάρχει πραγματικό αντίκρισμα σε αγαθά, τότε είναι εξ ορισμού πλαστό.

Ο κόσμος, εμείς, ζούμε σε ένα κακέκτυπο, σε μία απομίμηση καπιταλισμού. Δεν αμείβεται και δεν επιβραβεύεται η δημιουργικότητα, η παραγωγικότητα, η μείωση της σπατάλης και η ορθή διαχείριση των φυσικών πόρων του πλανήτη. Δεν αμείβεται ο ελεύθερος ανταγωνισμός. Αμείβεται η ραδιουργία, η μηχανορραφία και τα λογιστικά τεχνάσματα, δηλαδή η απάτη. Αμείβεται η υπερκατανάλωση. Αμείβεται η σπατάλη και η εξάντληση των φυσικών πόρων. Αμείβεται η καταστροφή του περιβάλλοντος. Αμείβονται οι ψυχασθενείς που πάσχουν από ανασφάλεια και άσβεστη δίψα για εξουσία πάνω στους άλλους.

Το λάθος μας των απλών ανθρώπων είναι πως έχουμε αναθέσει στους εχθρούς μας την προάσπιση των συμφερόντων μας. Βάλαμε τον λύκο να φυλάει τα αρνιά. Όποιον, όμως, και να βάζαμε, πάλι λύκος θα γινόταν σε βάρος μας. Η εξουσία διαφθείρει. Η βάση της λύσης είναι να γίνουμε ενεργοί πολίτες. Να πάψουμε να πουλάμε την ψήφο μας έναντι μιας θέσης στο δημόσιο ή κάποιας άλλης ανταπόδοσης. Δεν ήσαν χαζοί οι αρχαίοι που θεωρούσαν ηλίθιο όποιον ιδιώτευε. Για αυτό και η λέξη «ιδιώτης» στην Γαλλική, Ιταλική, Ισπανική και Αγγλική σημαίνει «βλάκας». Θα δίναμε, για παράδειγμα, πληρεξούσιο σε κάποιον και μάλιστα άγνωστο, να διαχειρίζεται κατά την κρίση του την περιουσία μας, τα ακίνητά μας, την επιχείρησή μας;

Δεύτερη προϋπόθεση της λύσης είναι να χρησιμοποιήσουμε το μυαλό μας. Να σκεφθούμε. Μία κατάσταση εδραιωμένη με βαθιές ρίζες εδώ και χρόνια δεν μπορεί να γίνει εύκολα κατανοητή χωρίς κάποιο κόπο.

Τρίτη προϋπόθεση είναι να απαλλαχθούμε από προκαταλήψεις. Αν συνεχίσουμε να «σκεφτόμαστε» όπως σκεφτόμασταν μέχρι σήμερα, τότε τίποτα δεν θα αλλάξει, το αποτέλεσμα θα είναι το ίδιο. Μόνο όταν αλλάζουν τα δεδομένα, αλλάζει το αποτέλεσμα. Και τα δεδομένα είναι η σκέψη μας. Ο νους μας και η ικανότητά του να καταλάβει την κατάσταση, ελεύθερος από ευσεβείς πόθους και αναπόδεικτες απόψεις.

Τέταρτη προϋπόθεση είναι να απαλλαχθούμε από την ηττοπάθεια. Να πάψουμε να περιμένουμε από τους άλλους να βρουν την λύση. Γιατί, αν με τους άλλους εννοούμε τους πολιτικούς, τότε αυτοί τη λύση τη βρήκαν. Ή μάλλον την έχουν βρει από καιρό. Και ξέρετε ποια είναι αυτή η λύση; Αυτό που εμείς ονομάζουμε «πρόβλημα». Διότι τα δικά μας προβλήματα είναι για τους πολιτικούς η λύση των δικών τους. Κάτι σαν την αρρώστια: πρόβλημα για τον ασθενή, λύση για τον γιατρό, φαρμακοβιομήχανο, φαρμακοποιό, νοσοκόμο και τελικά νεκροθάφτη και κληρονόμους...

Αν πας στο τέλος του κειμένου για να δεις την προτεινόμενη λύση θα σου είναι άχρηστη και ακαταλαβίστικη. Γιατί το μεγαλύτερο κομμάτι της λύσης είναι η κατανόηση. Η αλλαγή της νοοτροπίας σου. Πρέπει να πειστείς να πάψεις να βγάζεις το μάτι σου. Πρέπει να απαλλαγείς από τη συνήθεια να είσαι θύμα, να σε πιάνουν κορόιδο.

Η ζωή, η πραγματικότητα, επιβραβεύει μόνο ένα πράγμα. Την ικανότητα προσαρμογής. Ή έχεις την δύναμη να προσαρμόσεις, ή την ικανότητα να προσαρμοστείς, ή υποφέρεις και τέλος αφανίζεσαι.

Ας αρχίσουμε, σιγά σιγά, λοιπόν.

Ξέρεις τι είναι χρήμα; Ξέρεις τι είναι το ΔΝΤ (Διεθνές Νομισματικό Ταμείο); Ξέρεις τι σημαίνει ΑΕΠ (Ακαθάριστο Εθνικό Προϊόν);

Είναι βέβαιο πως έχεις μαύρα μεσάνυχτα. Ή, χειρότερο, πως νομίζεις πως ξέρεις, αλλά αυτή σου η προκατάληψη στέκεται εμπόδιο στο να μάθεις. Έχεις, λοιπόν, διάθεση, έχεις την ικανότητα να αλλάξεις; Να δεις τα πράγματα όπως είναι, με τα δικά σου μάτια και μυαλό και όχι με τον τρόπο που σε έμαθε η τηλεόραση, τα μέσα μαζικής αποβλάκωσης γενικότερα, οι «φίλοι», οι γονείς και το σχολείο; Γιατί, ναι, και οι δικοί μας άνθρωποι είναι πηγή προπαγάνδας. Όταν οι ίδιοι έχουν υποστεί πλύση εγκεφάλου, καλόπιστα, διαδίδουν τα ψέματα και σε εμάς.

Χρήμα

Το χρήμα είναι παραστατικό αγαθών και υπηρεσιών. Όμως, για να μας κάνουν να εργαζόμαστε τσάμπα, εκδίδουν χρήμα χωρίς αντίκρισμα σε προϊόντα ή υπηρεσίες. Είναι σαν να υπάρχουν περισσότερα τιμολόγια και περισσότερες αποδείξεις από τα αναφερόμενα σε αυτά αγαθά ή υπηρεσίες. Με το να εκδίδεται ένα τιμολόγιο για εκατό αυτοκίνητα, ενώ υπάρχουν μόνο δέκα, δεν σημαίνει πως δια μαγείας θα δημιουργηθούν τα υπόλοιπα ενενήντα. Η κομπίνα στηρίζεται στο ότι και τα εκατό αυτοκίνητα δεν χρησιμοποιούνται ταυτοχρόνως και έτσι δεν γίνεται αντιληπτό το κόλπο. Πόσο μάλλον, όταν η γενική φύση του χρήματος επιτρέπει στο ένα προϊόν να αναπληρώνει το άλλο.

Όμως, όταν είναι υπερβολικά μεγάλη η αναντιστοιχία, τότε προκύπτει πρόβλημα. Λέγεται «πληθωρισμός». Χαμένοι πάντα όσοι παράγουν, κερδισμένοι πάντα όσοι εκδίδουν τα παραστατικά που λέγονται «χρήμα». Διότι τα εκδίδουν ανέξοδα. Φαντάσου έναν χαρτοπώλη ή έναν τυπογράφο να σου πουλάει μπλοκάκια τιμολογίων ή αποδείξεων στην τιμή των εμπορευμάτων ή υπηρεσιών που πρόκειται να αναγράψεις επ' αυτών αντί στην τιμή των εξόδων εκτύπωσης!

Αν την κομπίνα αυτή την έχει στήσει το κράτος υπέρ των πολιτών, δηλαδή αν το χωρίς αντίκρισμα χρήμα τυπώνεται για να κλέψει το κράτος από τους πολίτες, ώστε να κάνει έργα για τους πολίτες, τότε «ουδέν» πρόβλημα υφίσταται. Διότι το όφελος επιστρέφει σε όλους. Αυτό, όμως, δεν συμβαίνει. Εκείνο που συμβαίνει είναι το εξής: Το κράτος εκδίδει μόνο το δέκα τοις εκατό του χρήματος. Ίσως και πολύ λιγότερο. Βάσει του «κανόνος» του «κλασματικού αποθεματικού», οι τράπεζες εκδίδουν το υπόλοιπο ενενήντα. Μία τράπεζα έχει δικαίωμα να δανείζει ενενήντα φορές περισσότερο από όσα έχει από καταθέσεις και δικά της κεφάλαια (αποθεματικό). Αυτό είναι πρακτικά εφικτό, διότι ποτέ όλοι οι καταθέτες της δεν σηκώνουν ταυτόχρονα όλα τους τα χρήματα και γιατί οι τράπεζες μεταξύ τους λειτουργούν σαν συγκοινωνούντα δοχεία. Τα λεφτά που αναλαμβάνονται από την μία κατατίθενται πάντα σε κάποια άλλη.

Και άμα λέμε πως οι τράπεζες «εκδίδουν χρήμα», δεν εννοούμε βεβαίως πως το τυπώνουν. Δεν χρειάζεται να το τυπώσουν. Μία απλή καταχώρηση στα βιβλία τους, ηλεκτρονική στις μέρες μας, είναι όλο κι όλο. Αυτός είναι και ένας από τους λόγους που μας προτρέπουν και που μας δίνουν κίνητρα να χρησιμοποιούμε πιστωτικές κάρτες και επιταγές. Διότι έτσι δεν χρειάζεται να έχουν ρευστό. Ο δεύτερος λόγος είναι για να μας χρεώνουν τοκογλυφικούς τόκους. Ο τρίτος είναι για να γνωρίζουν τις συνήθειές μας και πού βρισκόμαστε την στιγμή που κάναμε χρήση της κάρτας. Φυσικά, αυτά τα στοιχεία τα δίνουν πρόθυμα στις «μυστικές» υπηρεσίες. Δηλαδή το κράτος πρώτα και κύρια κατασκοπεύει εμάς τους ίδιους. Κι ας μην πει κάποιος αφελής «πως δεν έχει τίποτα να κρύψει», διότι ποιος του λέει πως όσοι λαμβάνουν

γνώση αυτών των δεδομένων είναι έντιμοι και πως δεν θα τα αξιοποιήσουν για απάτη ή εκβιασμό;

Καταλαβαίνετε, λοιπόν, πως οι τράπεζες μας δανείζουν χρήματα τα οποία πραγματικά δεν έχουν, πως εισπράττουν τρελούς τόκους για αυτά και πως το κάνουν αυτό με τις ευλογίες του κράτους; Του κάθε κράτους, όχι μόνο της Ελλάδος, διότι έτσι λειτουργεί το σύστημα παγκοσμίως.

Φυσικά, οι τόκοι που αξιώνουν και εισπράττουν οι αχόρταγες τράπεζες οδηγούν σε μία φούσκα που, όταν σπάσει, εμάς βλάπτει. Οι ίδιες κερδίζουν ακόμα περισσότερα από το σπάσιμο της φούσκας. Διότι τότε εμείς εξαθλιωνόμαστε. Οι τράπεζες ποτέ δεν χάνουν, ακόμα και όταν πτωχεύουν. Δεν είχαν ποτέ και τίποτα δικό τους. Εικονικό, λογιστικό χρήμα «είχαν», το οποίο πάλι θα δημιουργήσουν εκ του μηδενός διότι αυτό το δικαίωμα τους δίνει το κάθε κράτος.

Τα δάκρυά τους είναι πάντα κροκοδείλια. Στάχτη στα μάτια μας για να τις λυπόμαστε. Σαν να λυπούνται τα πρόβατα τον λύκο.

Όμως, το κακό (για εμάς, για τις τράπεζες είναι καλό) δεν σταματάει εδώ:

Μετά την δημιουργία της «Ευρωπαϊκής Ένωσης» και την είσοδο στην ζώνη του ευρώ, συνέβη το εξής.

Η Ελλάδα μέχρι πριν μπει στην Ευρωζώνη είχε ένα πολύ μεγάλο εσωτερικό χρέος και ένα μικρότερο εξωτερικό. Το πρώτο δεν πείραζε και τόσο γιατί ήταν λεφτά που χρωστούσαμε εμείς σε εμάς και που το κράτος ήλεγχε τυπώνοντας σιγά σιγά όλο και περισσότερο χρήμα, δημιουργώντας μεν πληθωρισμό, αλλά σταδιακά και έτσι η αγορά μπορούσε να προσαρμοστεί. Αυτή ήταν η γνωστή τότε και ως «διολίσθηση» της δραχμής. Όταν, όμως, εισήλθε η Ελλάδα στην ζώνη του ευρώ συνέβησαν τα εξής «θαυματοουργά», και δώστε βάση: Πρώτον «δια μαγείας», το εσωτερικό χρέος μετατράπηκε σε εξωτερικό! (Αφού δικαίωμα εκδόσεως χρήματος είχε μόνο η Κεντρική Ευρωπαϊκή Τράπεζα, αυτό ήταν «φυσικό» επακόλουθο). Δεύτερον, η Κεντρική Ευρωπαϊκή Τράπεζα δεν δανείζει χρήματα σε κυβερνήσεις, αλλά σε τράπεζες μόνο και μάλιστα με την εγγύηση των κυβερνήσεων. Τούτο, αν είναι τρελό. Δείχνει το μέγεθος της απάτης που αποκαλείται «Ευρωπαϊκή Ένωση». Τι σημαίνει και τι συνεπάγεται αυτό, λοιπόν; Φανταστείτε να εκδίδει ένα κράτος χρήμα και αντί να κρατάει μέρος του για τις δημόσιες δαπάνες, να το δίνει στις τράπεζες με χαμηλότατο επιτόκιο (1-1,5%) και μετά αυτές να το δανείζουν στο κράτος που το εξέδωσε έναντι υψηλότερου επιτοκίου και να κερδίζουν από αυτό.

Αυτό ακριβώς κάνει η Κεντρική Ευρωπαϊκή Τράπεζα. Πχ. στην περίπτωση της Ελλάδος, το ελληνικό κράτος εκδίδει, ως εγγύηση, ομόλογα (= κρατικά γραμμάτια, συναλλαγματικές, δηλαδή βεβαιώσεις πως θα επιστρέψει το ποσό που θα εισπράξει εντόκως, όταν αυτές λήξουν). Τα ομόλογα αυτά τα δίνει στις τράπεζες («τις στηρίζει»). Οι τράπεζες παίρνουν τα ομόλογα και με αυτά ως εγγύηση παίρνουν λεφτά από την Κεντρική Ευρωπαϊκή Τράπεζα με χαμηλό τόκο, τα οποία στη συνέχεια δανείζουν με υψηλότερο τόκο σε επιχειρήσεις, ιδιώτες και σε αυτό το ίδιο το Ελληνικό Κράτος. Ενώ, αν η Κεντρική Ευρωπαϊκή Τράπεζα δάνειζε το ίδιο το κράτος (που άλλωστε εγγυήθηκε την εξόφληση του δανείου), τότε το κόστος δανεισμού θα ήταν εξαιρετικά χαμηλότερο. Φυσικά, όταν το κράτος εκδίδει μόνο του τα χρήματα που έχει το ίδιο ανάγκη, τότε πληρώνει μηδενικούς τόκους, όπως ειπώθηκε πάρα πάνω.

Έτσι, λοιπόν, όταν ένα ευρωπαϊκό κράτος έχει ανάγκη ρευστού για να καλύψει τις υποχρεώσεις του, επειδή δεν αρκούν τα έσοδά του, τότε πρέπει να δανειστεί εντόκως. Και το περιεργό είναι το εξής. Όσο φτωχότερο είναι το κράτος, τόσο ακριβότερα πληρώνει τα δανεικά. Φανταστείτε να πηγαίνει ένας φτωχός και ένας πλούσιος σε έναν μπακάλη και ο μπακάλης να πουλάει το τυρί φέτα στον πλούσιο στην μισή τιμή από ό,τι το πουλάει στον φτωχό, επειδή ο πλούσιος είναι πλούσιος και ο φτωχός φτωχός. Θα απαντούσε κάποιος είτε

άσχετος είτε απατεώνας, «μα οι τράπεζες εμπορεύονται ρίσκο». Αλήθεια; Για ποιο ρίσκο μιλάμε, όταν το κράτος κάνει πλάτες; Όταν το κράτος ούτως ή άλλως εγγυάται υπέρ τους; Και από τη στιγμή που τελικά πληρώνεται ο δανειστής, τι σημασία έχει το «ρίσκο»; Αλλά, έχει και μίαν άλλη πλευρά το θέμα του ρίσκου: Τότε, αφού παίρνουν ρίσκο και το αποδέχονται, τότε, αν πτωχεύσει το κράτος, ας υποστούν τις συνέπειες. Διότι δεν νοείται και να αποδέχονται το ρίσκο και να μην δέχονται τις συνέπειές του.

Η ζώνη του ευρώ, ή αλλιώς «ζώνη της απάτης» είναι μέρος του προβλήματος, αλλά όχι όλο το πρόβλημα. Συνεχίζουμε, λοιπόν.

Ο Καραμανλής (ο «εθνάρχης») ως υπουργός της Κυβερνήσεως Παπάγου διά του νόμου της αντιπαροχής ερήμωσε την επαρχία, τη ραχοκοκαλιά της χώρας, η οποία παρήγαγε τρόφιμα και ίνες για την υφαντουργία και έφερε τους κατοίκους της στις μεγάλες πόλεις, κυρίως στην Αθήνα, μετατρέποντάς τους σε θυρωρούς, καφετζήδες, δικηγόρους, λογιστές, οικονομολόγους, εμπόρους και σταδιακά σε δημοσίους υπαλλήλους. Δηλαδή σε άτομα που δεν παράγουν ό,τι τρώνε, φοράνε, πίνουν, οδηγούν, ό,τι τους στεγάζει και γενικά ό,τι καταναλώνουν.

Παρ' όλα αυτά, η Ελλάδα ήταν σχεδόν αυτάρκης σε γεωργικά, κτηνοτροφικά και βασικά βιομηχανικά προϊόντα μέχρι και μερικά χρόνια μετά την αποχώρηση της Χούντας. Ο «εθνάρχης» Καραμανλής και στην συνέχεια ο «χαρισματικός» Ανδρέας Παπανδρέου, ακολουθούμενος από τον γνωστό Σημίτη και επίσης γνωστό Καραμανλή-ανιμίο, φρόντισαν ο μιν πρώτος (ο «εθνάρχης») να μπει η Ελλάδα στην τότε Ε.Ο.Κ. ως θύμα και όχι ως ισότιμο μέλος αποδεχόμενος ποσοτώσεις επί των βασικών μας προϊόντων (δηλαδή περιορισμούς στην εκτροφή π.χ. αγελάδων και έτσι αναγκάζομαστε να εισάγουμε γάλα και κρέας, ενώ μέχρι τότε εξάγαμε) οι δε υπόλοιποι να καταστραφεί η παραγωγική υποδομή της χώρας. Ερήμωσε η επαρχία, έκλεισαν οι βασικές και κερδοφόρες βιομηχανίες. Πόσοι θυμούνται τον κολοσσό, τη ΧΡΩΠΕΙ, τη φαρμακοβιομηχανία που έφερνε δισεκατομμύρια δραχμές σε συνάλλαγμα και που μας γλίτωνε άλλα τόσα, διότι έφτιαχνε στην Ελλάδα φάρμακα που τώρα εισάγουμε πληρώνοντάς τα με δανεικά;

Ενώ χρόνο με τον χρόνο πάψαμε να παράγουμε, οι μισθοί και γενικά το βιοτικό επίπεδο ανέβηκε. Ταυτόχρονα, πουλώντας την ψήφο τους οι όχι αμέτοχοι ευθυνών πολίτες, διορίστηκαν στο δημόσιο και έτσι τετραπλασιάστηκε ο αριθμός δημοσίων υπαλλήλων, δηλαδή ατόμων τα οποία δεν συμμετέχουν στην παραγωγή του φαγητού, της στέγης, της ένδυσης, των μέσων μεταφοράς και της ενέργειας που καταναλώνουν.

Η τεράστια μείωση της παραγωγής δεν εμπόδισε την πρόσληψη αργόμισθων και την πληρωμή μισθών σε μη παραγωγικά άτομα. Το κράτος, αρχικά έκοβε χρήμα και τους πλήρωνε και στη συνέχεια δανειζόταν από το εξωτερικό. Όμως, τα δανεικά με τους τόκους αυξήθηκαν, η παραγωγή εξαγωγίμων αγαθών μειώθηκε και όχι μόνο δεν προβλέπεται να αυξηθεί, αλλά αντίθετα είναι βέβαιο πως θα μειωθεί κι άλλο, και έτσι βρισκόμαστε στην κατάσταση που βρισκόμαστε.

Τίθεται ένα εύλογο ερώτημα: Αφού οι ξένοι γνωρίζουν πως η Ελλάδα θα εξοφλεί τα παλιά της χρέη με καινούρια δανεικά, τότε γιατί τη δανείζουν, αφού, μοιραία, κάποια στιγμή θα σκάσει η φούσκα; Πολύ απλή η απάντηση. Χαζοί δεν είναι οι «ξένοι δανειστές». Κανένας τοκογλύφος δεν δανείζει κάποιον που δεν έχει περιουσιακά στοιχεία. Οι δανειστές αποσκοπούν στην πτώχευση της Ελλάδας, ώστε να αναγκαστεί να τους πουλήσει για ένα κομμάτι ψωμί τον φυσικό της πλούτο και γενικά τα «κυριαρχικά» της δικαιώματα. «Ναι, αλλά τους συμφέρει με τα τόσα δισεκατομμύρια δανεικά που έχουν ήδη δώσει»; Τους συμφέρει και τους παρά συμφέρει γιατί αφ' ενός η αξία του φυσικού πλούτου και των στρατηγικών - κυριαρχικών δικαιωμάτων είναι εκατομμύρια φορές μεγαλύτερη, αλλά και γιατί το μεγαλύτερο μέρος των οφειλομένων χρημάτων είναι τόκοι επί τόκων για χρήμα το οποίο δεν τους στοίχισε τίποτα να τυπώσουν! Και δεν είναι μόνο αυτό. Μέρος των δανεικών

πήγε πίσω στις τσέπες τους από άχρηστα προϊόντα (π.χ. οπλικά συστήματα) τα οποία μας πούλησαν και από τα κέρδη που είχαν από εμάς ως πελάτες των επιχειρήσεών τους. Και οι Έλληνες, ξενομανείς και λιγούρηδες που έχουμε καταντήσει, υπερηφανευόμαστε που αγοράζουμε π.χ. ένα φανελάκι μακό αξίας ενός ευρώ για πενήντα, επειδή είναι κάποιας «γνωστής μάρκας» και έτσι πουλάμε μούρη ο ένας στον άλλον...

Τέλος, για να τελειώσουμε με την ανάλυση του προβλήματος, αξίζει να τονίσουμε πως η Ελλάδα είχε χάσει την επανάσταση κατά των Τούρκων. Μόνο όταν επενέβησαν οι «μεγάλες δυνάμεις» και βύθισαν τον τουρκικό στόλο στη ναυμαχία του Ναβαρίνου μπόρεσε και δημιουργήθηκε το νεοελληνικό κράτος. Άρα δεν γεννήθηκε η σύγχρονη Ελλάδα από τους Έλληνες, αλλά η ελευθερία της υπήρξε δοτή. Οι «μεγάλες δυνάμεις» βοήθησαν, γιατί ήθελαν ένα ανάχωμα, ένα «αντίπαλο δέος» προς τον οθωμανικό επεκτατισμό. Όχι για άλλον λόγο. Ήθελαν, επίσης, να ελέγχουν το Αιγαίο. Η Ελλάδα έχει μία στρατηγικότερη θέση, ευρισκόμενη ανάμεσα σε τρεις Ηπείρους, την Ευρώπη, την Ασία και την Αφρική.

Η Ελλάς, λοιπόν, ξεκίνησε ως προτεκτοράτο. Γι' αυτό και το καθεστώς διακυβέρνησής της (μοναρχία) το επέλεξαν οι ξένοι. Και για αυτό ο πρώτος βασιλεύς ήταν Βαυαρός (ο Όθων) και στην συνέχεια Δανός (ο Γεώργιος). Η Ελλάδα, αν όχι τυπικά, ουσιαστικά παραμένει προτεκτοράτο και στις μέρες μας. Αν μη τί άλλο, λόγω κεκτημένης ταχύτητας, λόγω «παράδοσης». Γι' αυτό την κυβερνούν τα ίδια τζάκια, οι ίδιες οικογένειες. Αυτές, δηλαδή, που είναι τοποτηρητές ξένων συμφερόντων.

Πόσοι ξέρουν για παράδειγμα πως, εκ του νόμου, η νομισματική επιτροπή ήταν ένας Άγγλος; Δηλαδή ένας Άγγλος αποφάσιζε για το πόσο νόμισμα θα έκοβε η Ελλάδα και για την ισοτιμία της δραχμής!

ΑΕΠ (Ακαθάριστο Εθνικό Προϊόν)

Έτσι λέγεται η αξία του συνόλου των παραγόμενων προϊόντων και υπηρεσιών σε μία χώρα. Όρος κατάπτυστος και άκρως παραπλανητικός. Γιατί;

- Γιατί, καλά τα προϊόντα, αυτά είναι προϊόντα, αλλά οι υπηρεσίες δεν είναι όλες εξαγωγίμες. Παράδειγμα, αν κάποιος ξένος ζητήσει από μία εταιρεία ελληνική να τους καταρτίσει επί πληρωμή μία μελέτη, ή να τους επισκευάσει ένα αυτοκίνητο, ναι αυτή είναι υπηρεσία εξαγωγίμη. Έχει αξία. Αλλά το ίδιο δεν ισχύει για τις «υπηρεσίες» που προσφέρει ένας γραφιάς του δημοσίου. Ένας αστυνομικός. Ένας δικαστής. Ένας δεσμοφύλακας. Ένας δικηγόρος (εκτός αν πελάτης του είναι κάποιος ξένος και τον πληρώνει σε συνάλλαγμα). Αυτές είναι υπηρεσίες που όχι μόνον δεν πρέπει να προστίθενται, αλλά πρέπει να αφαιρούνται από το ΑΕΠ. Διότι όλα τα άτομα που παρέχουν τέτοιες «υπηρεσίες» δεν συμβάλουν εις την παραγωγή όσων τα ίδια καταναλώνουν, όσα τα ίδια χρειάζονται για να ζήσουν, όπως φαγητό, ρούχα, οικοδομικά υλικά, καύσιμα, φάρμακα, ύδρευση, μεταφορικά μέσα. Δεν δίνουν σε αντάλλαγμα τίποτα σε εκείνους -εντός και εκτός Ελλάδος- οι οποίοι τα παράγουν εργαζόμενοι στην ύπαιθρο, σε εργοστάσια, σε μέσα μεταφοράς, σε ορυχεία ή σε εργοτάξια. Επομένως, επειδή το μεγαλύτερο ποσοστό του ΑΕΠ είναι ακριβώς τέτοιου είδους ζημιόγones και παρασιτικές υπηρεσίες, το πραγματικό ΑΕΠ, δηλαδή αυτό που αφορά προϊόντα ή υπηρεσίες που θα μπορούσαν να αποτελέσουν αντικείμενο εξαγωγής ή που μας απαλλάσσουν από το να ταίτις εισάγουμε, είναι στην πραγματικότητα πολύ πολύ μικρότερο. Έτσι βλέπουμε πως αυτό που οι «πολιτικοί» αποκαλούν «ανάπτυξη» είναι στην ουσία αύξηση των εξόδων και όχι των εσόδων. Είναι ανάπτυξη της σπατάλης και όχι της παραγωγής. Ανάπτυξη της κατανάλωσης και όχι της παραγωγής. Διότι, ασχέτως από τα λογιστικά κόλπα και τεχνάσματα το σύστημα κατανάλωσης στηρίζεται σε κάποιους που παράγουν. Κι αν αυτοί που καταναλώνουν είναι περισσότεροι, ή μάλλον όταν διαρκώς καταναλώνουν όλο και περισσότερα, τότε προκύπτει πρόβλημα. Πρόβλημα το οποίο

καλούνται να πληρώσουν ακόμα -ίσως και κυρίως- τα θύματα, δηλαδή και αυτοί που παράγουν. Στο απυρόβλητο βρίσκονται όσοι εμπορεύονται «αέρα», «υποσχέσεις», «αξιόγραφα», «χρήμα», μιας και αυτά ουδεμίαν έχουν πραγματική αξία, αλλά τα επέβαλαν οι απατεώνες σε εμάς τους υπόλοιπους με διάφορα τεχνάσματα και κυρίως με την οργάνωση μιας ψευδεπίγραφη «δημοκρατικής» κοινωνίας, η οποία στηρίζεται στην προπαγάνδα, στο ψεύδος, στην εξαγορά ψήφων, στην υποκρισία, στη δημαγωγία, στη χειραγώγηση, στις μίζες, στα ρουσφέτια, στην οικογενειοκρατία, στον νεποτισμό και, πάνω από όλα, στους δικούς μας ευσεβείς πόθους, ευπιστία και έλλειψη θέλησης να συμμετέχουμε ενεργά στα κοινά.

ΔΝΤ (Διεθνές Νομισματικό Ταμείο)

Παγκόσμιος οργανισμός ο οποίος λειτουργεί τόσο άδικα όσο και αυτός των Ηνωμένων Εθνών, ή και πολύ χειρότερα, διότι δίνει δικαίωμα αρνησικυρίας (βέτο) στις Η.Π.Α., οι οποίες επιβάλλουν όρους δανεισμού προς το συμφέρον των πολυεθνικών, οι οποίες έχουν την έδρα και ορμητήριό τους στις Η.Π.Α.

Χορηγεί δάνειο, μόνο μία φορά, και μόνο αφού η χώρα που θα το δεχθεί εκποιήσει τις εναπομείνουσες πηγές πλούτου της σε Αμερικανικών συμφερόντων πολυεθνικές. Φυσικά, μόλις χρησιμοποιήσει τα δανεικά, τότε απλά γίνεται φτωχότερη και έχοντας πουλήσει (έναντι πινακίου φακής) τις αποφέρουσες έσοδα επιχειρήσεις ή τις πλουτοπαραγωγικές της πηγές (π.χ. ορυκτό πλούτο όπως τα μάρμαρα, το πετρέλαιο, ο λιγνίτης, αλλά και το νερό και τα εδαφικά της δικαιώματα υποχρεούμενη να «φιλοξενεί» ξένες βάσεις) αδυνατεί να εξοφλήσει το πρόσθετο χρέος και, κατά συνέπεια καταστρέφεται και οι κάτοικοί της κατακρημνίζονται σε τριτοκοσμικό καθεστώς.

Το ΔΝΤ κατέστρεψε όλες τις χώρες, οι οποίες δανείστηκαν από αυτό.

Οι «δικοί» μας «πολιτικοί» το επικαλούνται φωναχτά βασιζόμενοι στην άγνοιά μας. Μας παρουσιάζουν την παγίδα για λύση.

Συνοψίζοντας

Αυτό που ονομάζεται, παραπλανητικά, «Δημοκρατία» έχει όλα τα γνωρίσματα, επομένως και είναι, «Κερδοκρατία», επομένως και «Απατεωνοκρατία» και «Ψευδοκρατία» και «Υποκριτοκρατία». Κοινωνία που αποδέχεται το κέρδος ως υπέρτατο κίνητρο, ως αιτία υπάρξεως, είναι κοινωνία λύκων που βόσκουν πρόβατα...

Η διαρκώς αυξανόμενη κατανάλωση σε συνδυασμό με τη διαρκώς μειούμενη παραγωγή και την ανάγκη δανεικών για να εισάγουμε τα απαραίτητα, αλλά και -κυρίως- τα περιττά είναι μεγάλο μέρος του προβλήματος.

Η μετατροπή του εσωτερικού δημοσίου χρέους σε εξωτερικό λόγω της μεταπήδησης στο ευρώ είναι μέρος του προβλήματος.

Η αδυναμία έκδοσης χρήματος από το κράτος για την άτοκη κάλυψη των αναγκών του και ο δανεισμός του έναντι υψηλών επιτοκίων είναι μέρος του προβλήματος.

Ο συνυπολογισμός στο ΑΕΠ γραφειοκρατικών και μη εξαγωγίμων υπηρεσιών, αντί αυτές να αφαιρούνται από αυτό και να εντάσσονται στα έξοδα, είναι μέρος του προβλήματος.

Η νοοτροπία της κατανάλωσης («shopping therapy») άχρηστων στην ουσία εισαγόμενων αντικειμένων, υπερτιμημένων αντικειμένων μόδας και επίδειξης, η συχνή μετάβαση στο εξωτερικό για αναψυχή και όλα αυτά με δανεικά από το εξωτερικό χρήματα έναντι τοκογλυφικών τόκων, είναι μέρος του προβλήματος.

Η μείωση της παραγωγικής υποδομής, δηλαδή της γεωργίας, κτηνοτροφίας και βιομηχανίας, αλλά ακόμα και της ικανότητας των πανεπιστημίων να ικανοποιήσουν τη μαθησιακή ζήτηση με αποτέλεσμα την εξαγωγή συναλλάγματος για σπουδές σε ξένα ιδρύματα, είναι μέρος του προβλήματος.

Η νοοτροπία του ρουσφετιού και του βολέματος, καθώς και η αστυφιλία, είναι μέρος του προβλήματος.

Η νοοτροπία να γίνουν όλοι «επιστήμονες» και μάλιστα όχι από μαθησιακό ενδιαφέρον, αλλά για το κέρδος, είναι μέρος του προβλήματος.

Η αδιαφορία των ανθρώπων για τα κοινά, είναι μέρος του προβλήματος.

Η άγνοια, λόγω παραπληροφόρησης και παραπλανητικής παιδείας, των ανθρώπων είναι μέρος του προβλήματος.

Η ευπιστία των ανθρώπων, η τάση τους να πιστεύουν ό,τι συμφωνεί με τους ευσεβείς τους πόθους και τις προκαταλήψεις τους, είναι μέρος του προβλήματος.

Η δυσκολία των ανθρώπων να απαλλαγούν από συνήθειες, κυρίως συνήθειες που αφορούν τον παράλογο τρόπο σκέψης, είναι μέρος του προβλήματος.

Η πίστη των ανθρώπων στις ιδεολογίες και τα πολιτικά κόμματα που υποτίθεται ότι τις εκφράζουν και εφαρμόζουν. Όλες οι ιδεολογίες είναι βλαπτικές, διότι σκοντάφτουν στον ανθρώπινο παράγοντα, στην ανθρώπινη ψυχολογία. Όπως και να δώσεις σε κάποιον εξουσία, αργά ή γρήγορα θα την καταχραστεί. Έτσι έχουμε απομίμηση καπιταλισμού, απομίμηση κομμουνισμού και πάει λέγοντας. Τα πολιτικά κόμματα κάνουν πλάτες το ένα στο άλλο. Υπάρχουν για να μας δίνουν την ψευδαίσθηση της επιλογής, της δημοκρατίας. Τυπικό παράδειγμα είναι οι ψευτοκομμουνιστές. Προτρέπουν σε «αγώνες» και «ξεσηκωμό», αλλά γενικά και αόριστα. Γνωρίζοντας καλώς πως δεν πρόκειται κανείς να τους ακούσει. Δεν θέλουν. Είναι βολεμένοι όπως είναι. Γιατί αν ήθελαν, θα έλεγαν και αυτοί και άλλοι τυχόν έντιμοι αυτά που λέμε τώρα, εδώ. Αντίθετα, ενώ ο κομμουνισμός αναφέρεται στους εργοστασιακούς εργάτες και αγρότες, αυτοί για λόγους καιροσκοπικούς έβαλαν στο ίδιο πανέρι, ονομάζοντάς τους «εργαζόμενους» και όλους τους γραφειοκράτες, δηλαδή αυτούς οι οποίοι δεν παράγουν. Τι κι αν ουρλιάζουν όλοι, τι κι αν πλαντάζουν; Θα βρέξει ο ουρανός φαγητό, ρούχα, καύσιμα; Ή θα φοβηθούν οι ξένοι τραπεζίτες και θα τους χαρίσουν χρήματα; Ή θα αποφασίσουν οι ξένοι εξαγωγείς όσων εισάγουμε να μας δώσουν την πραμάτεια τους τσάμπα, επειδή είμαστε μάγκες;

Η επίτηδες «εισαγωγή» αλλοδαπών από τριτοκοσμικές χώρες, διότι αυτοί μαζί τους φέρνουν και τις συνήθειές τους, τα ήθη και τα έθιμά τους, εκείνα, δηλαδή, που κάνουν τις χώρες τους χειρότερες δικτατορίες από την Ελλάδα. Γιατί, βεβαίως, δεν φταίνε τα όρη και τα βουνά του Πακιστάν, της Αιγύπτου, της Συρίας, της Ινδίας και της Νιγηρίας που οι χώρες αυτές είναι υπό την πλήρη διαφθορά. Το έμψυχο υλικό φταίει. Και όταν αυτό πάει αλλού, παίρνει μαζί του και το καθεστώς που δημιούργησε και ανέχτηκε με τη νοοτροπία του. Φυσικά, η απολυταρχία και θεοκρατία συμφέρει πάντα εκείνους που είναι στη θέση εξουσίας. Κυβερνώντες και παπάδες.

Απόδειξη πως τα «μέτρα» της κυβερνήσεως είναι απατηλά συνιστά η νομοθέτηση υποχρεώσεως συλλογής αποδείξεων για να ισχύσει το αφορολόγητο όριο για εισοδήματα πάνω από έξι χιλιάδες ευρώ: Τούτο σημαίνει πως όποιος κάνει οικονομία και δεν κατασπαταλά τα χρήματά του θα πληρώσει φόρο, ενώ ο σπάταλος θα τύχει φορολογικής απαλλαγής. Επιβραβεύεται, συνεπώς, η σπατάλη και τιμωρείται η οικονομία.

Εν όψει των παραπάνω, η λύση είναι συνδυασμός των εξής ενεργειών:

Η λύση

1. Άμεση έξοδος από την ζώνη του ευρώ. Αντικατάστασή του με τη νέα δραχμή. Αμέσως το μέρος του εξωτερικού χρέους που είχε προκύψει λόγω μετατροπής του εσωτερικού σε εξωτερικό, με τον ίδιο τρόπο και την ίδια λογική θα μετατραπεί πάλι σε εσωτερικό. Το κράτος θα δύναται να τυπώνει χρήμα χωρίς να πληρώνει τόκους.

2. Επιβολή 80% φόρου ανθυγιεινών προϊόντων σε όλα τα προϊόντα βόειου κρέατος και στο αγελαδινό γάλα και τα παράγωγά του. Η Ελλάδα ξοδεύει για αυτά τα δηλητήρια τόσο όσο για καύσιμα. Ναι, δηλητήρια είναι, σε αντίθεση με όσα λένε οι διαφημίσεις. Τούτο δεν απαγορεύεται από την συνθήκη της Ευρωπαϊκής Ένωσης, διότι δεν θα εξαιρείται και η ελληνική παραγωγή. Επομένως, τα εντός της χώρας βόεια προϊόντα αντί να καταναλώνονται θα εξάγονται. Κι όποιος θέλει εδώ να τα καταναλώσει, γιατί είναι αφελής, ας τα ακριβοπληρώσει.

3. Επιβολή 80% φόρου ανθυγιεινών προϊόντων σε αναψυκτικά και «σνακς». Όλα τους ανήκουν σε πολυεθνικές και επομένως τα κέρδη φεύγουν εκτός χώρας. Είναι άκρως επικίνδυνα για την υγεία.

4. Επιβολή 300% φόρου σε σινιέ προϊόντα μόδας. Και επειδή δεν μπορεί να εμποδιστεί η εισαγωγή τους από ιδιώτες, να υποχρεώνονται οι ιδιώτες να καταβάλουν τον επιπλέον φόρο και να κρατούν αποδείξεις για πάντα, όταν φορούν τέτοια άχρηστα πράγματα. Το επιθυμητό είναι να πάψουν να κυκλοφορούν μοδόπληκτοι φλούφληδες, χεσμενοπαντελόνηδες και λοιποί αφελείς, διότι την αφέλειά τους την πληρώνουμε εμείς. Ή και εμείς.

5. Επιβολή φόρου 500% για ταξίδια αναψυχής στο εξωτερικό. Ας κάνουν το ίδιο και οι άλλες χώρες με εμάς. Σε αντίθεση με αυτό που πιστεύει ο παραπλανημένος πολίτης, ο τουρισμός δεν αποφέρει κέρδη, διότι ερχόμενοι εδώ οι τουρίστες καταναλώνουν σχεδόν αποκλειστικά εισαγόμενα προϊόντα. Αυτό που μας μένει είναι τα περιττώματά τους και η εισαγόμενη ακρίβεια. Χώρια από το ότι ο τουρισμός μας έχει μετατρέψει σε λαό υπηρέτη και οσφυοκάμπτη.

6. Τέρμα στις ξένες επενδύσεις. Για κάθε ευρώ που επενδύει ο κάθε ξένος, θέλει να κερδίσει απείρως περισσότερα. Γι αυτό, σε αντίθεση με τις βλακείες και τα ψεύδη που μας λένε, οι ξένες επενδύσεις είναι σκέτη συμφορά.

7. Να αφαιρούνται και να μην προστίθενται στο ΑΕΠ οι γραφειοκρατικές και μη εξαγώγιμες υπηρεσίες.

8. Να θεσπιστεί νόμος πως η αγροτική γη θα κατάσχεται υπέρ του κράτους, εάν δεν χρησιμοποιείται, έτσι ώστε να αναγκαστούν οι έχοντες γη να την καλλιεργήσουν.

Να επιβληθεί φόρος πόλης, ώστε να αναγκαστούν οι κάτοικοι της πόλης να πάνε να εγκατασταθούν στην επαρχία και να πάψουν να είναι παράσιτα. Ταυτόχρονα να γίνει αναδασμός της γης και να δοθεί γη σε ακτήμονες πρόθυμους να την καλλιεργήσουν.

Να πάψει η επιδότηση μέσω ΕΣΠΑ και αναπτυξιακού νόμου εμπορικών επιχειρήσεων και επιχειρήσεων που εισάγουν καταναλωτικά αγαθά, με εξαίρεση τα έχοντα χρηστική και παραγωγική αξία. Αντ' αυτού να επιδοτείται η βιομηχανική και γεωργική και γενικά παραγωγική δραστηριότητα με ιδιαίτερο βάρος σε εκείνη η οποία συμβάλει είτε στις εξαγωγές είτε στην μείωση των εισαγωγών.

9. Να μειωθούν κατά 80% οι μισθοί των γραφειοκρατών τού δημοσίου, ώστε να αναγκαστούν σε αποχώρηση. Τούτο σε συνδυασμό με την απλούστευση των διαδικασιών, ώστε να μην χρειάζονται οι παρασιτικές τους υπηρεσίες. Βεβαίως, να μειωθεί κατά το ίδιο ποσοστό ο μισθός του προέδρου της δημοκρατίας (= κερδοκρατίας), ο ρόλος του οποίου, ούτως ή άλλως είναι διακοσμητικός, έτσι ώστε να καταστεί εφικτή η μείωση των υπέρογκων μισθών των δικαστών, ενός κλάδου ο οποίος δυναστεύει τους πάντες και στην ουσία κάνει πλάτες στους ισχυρούς υποκρινόμενος το αντίθετο. (Ο δικαστής είναι σαν τον γιατρό ο

οποίος χορηγεί το ίδιο φάρμακο για όλες τις αρρώστιες, παρά το ότι ξέρει πως τις χειροτερεύει αντί να τις θεραπεύσει. Τα φάρμακα λέγεται «φυλάκιση», δηλαδή εξευτελισμός, στιγματισμός και εκπαίδευση στο έγκλημα, αλλά αυτό το ζήτημα θα τύχει ιδιαίτερης αντιμετώπισης και ανάλυσης δοθέντος χρόνου).

10. Να απαγορευτεί κάθε είδους διαφήμιση στην τηλεόραση και τύπο.

11. Να απαγορευτεί στα μεγαλοπακάλικά (σούπερ μάρκετ) να εκδίδουν κουπόνια και άλλες βλακείες, ώστε να είναι εύκολη η σύγκριση τιμών. Επίσης να υποχρεούνται να αναγράφουν την τιμή πάνω σε κάθε συσκευασία και όχι στο ράφι, διότι στην τελευταία περίπτωση είναι δυσνόητη και οι καταναλωτές παρασύρονται και υπερβαίνουν τον προϋπολογισμό τους.

12. Να επιβληθούν τέλη κυκλοφορίας όχι ανάλογα με τον κυβισμό, αλλά ανάλογα με το βάρος κάθε οχήματος, διότι αυτό είναι που αυξάνει την κατανάλωση καυσίμων.

13. Να χορηγείται δωρεάν η δόση τους στους τοξικομανείς στα νοσοκομεία, ώστε να μείνουν οι έμποροι άνεργοι και να μειωθεί κατά 90% η εγκληματικότητα, όπως έγινε με επιτυχία στην Ελβετία. Έτσι, θα μειωθεί ο φόρτος των δικαστηρίων, ο πληθυσμός των φυλακών και η ανάγκη για κτήρια και δεσμοφύλακες. Ας διευκρινιστεί πως το κόστος της δόσης είναι πενταροδεκάρες. Τα ναρκωτικά είναι πάμφθηνα. Στοιχίζουν όσο ο γύψος ή οι πατάτες. Εκείνο που τα καθιστά ακριβά είναι η απαγόρευση. Ο έμπορος ναρκωτικών «χαρίζει» τα ναρκωτικά, αλλά απαιτεί να πληρωθεί για το ρίσκο να πάει φυλακή ισοβίως. Επομένως, για το κράτος, το κόστος αγοράς και διάθεσης της δόσης τους στους τοξικομανείς (πρεζόνιους) δεν ξεπερνά τα χίλια ευρώ τον μήνα. Ενώ, αντίθετα η εγκληματικότητα, το κόστος εγκλεισμού τους στις φυλακές, η σύλληψη και παραπομπή τους σε δίκη στοιχίζει δισεκατομμύρια.

Ίσως, όμως, και να χορηγηθεί κατά τι χαμηλότοκο δάνειο στην Ελληνική κυβέρνηση, ώστε να αναβληθεί για ένα δύο χρόνια το άμεσο πρόβλημα, βυθίζοντάς την, βεβαίως, σε ακόμα μεγαλύτερο χρέος, διότι και άτοκο να ήταν το δάνειο, θα αυξανόταν το χρέος λόγω των τόκων των προηγούμενων δανείων και λόγω της ανύπαρκτης υποδομής παραγωγής αγαθών στην χώρα πράγμα το οποίο την αναγκάζει να δανείζεται για να εισάγει. Η αναβολή του προβλήματος δίνει στους απατεώνες χρόνο να μελετήσουν και να σχεδιάσουν καλύτερα τις επόμενες κινήσεις τους, όσον αφορά, βεβαίως, και άλλες χώρες.

Σημείωση: ©2009-2010 επιτρέπεται η αναπαραγωγή μόνο του συνόλου υπό την προϋπόθεση ότι γίνεται μνεία πως τα πνευματικά δικαιώματα, ακόμα για τους όρους «κερδοκρατία», «απατεωνοκρατία», «υποκριτοκρατία», «ψευδοκρατία» κ.λπ. ανήκουν στον ΣΕΠΕΚ.

(Σύλλογος Ενημέρωσης, Προστασίας, Επιμόρφωσης Καταναλωτών).

Δημοσιευμένο στο: <http://sipec.par.gr/crisis.htm>